

सर्व वरदान तिम्नो जन्मसिद्ध अधिकार

बापदादा, बाबा र बच्चाहरूको मेला देखेर हर्षित भइरहनु भएको छ। द्वापरदेखि जति पनि मेला विशेष रूपमा हुन्छन्, कुनै न कुनै नदीको किनारमा हुन्छन् वा कुनै देवी वा देवताको मूर्तिको उपलक्ष्यमा हुन्छन्। एकै शिवरात्रि बाबाको यादगारमा मनाउँछन्। तर परिचय छैन। द्वापरको मेला भक्तहरू एवं देवी वा देवताहरूको हुन्छन्। तर यो मेला महानदी र सागरको किनारमा बाबा र बच्चाहरूको हुन्छ। यस्तो मेला सारा कल्पमा हुन सक्दैन। मधुवनमा डबल मेला देख्छौ। एक बाबा र दादा, महानदी र सागरको मेला देख्छौ। साथ-साथ बापदादा र बच्चाहरूको मेला देख्छौ। त्यसैले मेला त मनायौ नि! यो मेला वृद्धिलाई पाइरहनेछ। एकातर्फ सेवा गर्छौ कि वृद्धिलाई पाइरहोस्। त्यसैले वृद्धिलाई प्राप्त हुनु नै छ र मेला पनि मनाउनु नै छ।

बाप-दादा आपसमा कुराकानी गरिरहनु भएको थियो। ब्रह्माले भने ब्राह्मणहरूको वृद्धि त यज्ञ समाप्ति सम्म हुनु छ। तर साकारी सृष्टिमा साकारी रूपमा मिलन मेला मनाउने विधि, वृद्धिको साथ-साथ परिवर्तन त होला नि! ऋण लिएको वस्तु र आफ्नो वस्तुमा अन्तर त हुन्छ नै। आफ्नो वस्तुलाई जस्तो चाह्यो त्यस्तै कार्यमा लगाइन्छ। ऋण पनि साकार शरीर अन्तिम जन्मको शरीर हो। ऋण लिएको पुरानो वस्तुलाई चलाउने विधि पनि हेर्नु पर्ने हुन्छ नि। तब शिवबाबा मुस्कुराउँदै भन्नुभयो— तीन सम्बन्धहरूले तीन रीतिको विधि वृद्धि अनुसार परिवर्तन भइ नै हाल्छ। त्यो के होला?

पिता रूपमा विशेष अधिकार छ मिलनको विशेष टोली र शिक्षक रूपमा मुरली। सद्गुरुको रूपमा नजरबाट निहाल अर्थात् अव्यक्त मिलनको रूहानी स्नेहको दृष्टि। यही विधि अनुसार वृद्धि प्राप्त गर्ने बच्चाहरूको स्वागत र मिलन मेला चलिरहनेछ। सबैलाई संकल्प हुन्छ— मलाई कुनै वरदान मिलोस्। बापदादाले भन्नुभयो— जब हौ नै वरदाताका बच्चा फेरि सर्व वरदान त तिम्नो जन्मसिद्ध अधिकार हो। अहिले त के जन्मदै वरदाताले वरदान दिइसक्नु भयो। विधाताले भाग्यको अविनाशी रेखा जन्मपत्रीमा लेखिदिए। लौकिकमा पनि जन्मपत्री नाम संस्कारभन्दा पहिला बनाइदिन्छन्। भाग्य विधाता बाबाले वरदाता बाबाले ब्रह्मा माँले जन्मना साथ ब्रह्माकुमार वा कुमारीको नाम-संस्कार भन्दा पहिला सर्व वरदानहरू र अविनाशी भाग्यको लकीर स्वयं कोरिदिनुभयो। जन्मपत्री बनाइदिनुभयो। त्यसैले सदाको वरदानी त हौ नै। स्मृति स्वरूप बच्चाहरूलाई त सदा सर्व वरदान प्राप्त छ नै। प्राप्ति स्वरूप बच्चा हौ। अप्राप्ति छ के जुन प्राप्त गर्न परोस्। यस्तो कुराकानी आज बापदादाको चल्यो। यो हल बनाएको नै किन हो! तीन हजार, चार हजार ब्राह्मण आऊन्। मेला बढ्दै जाओस्। त्यसैले खुब वृद्धि गर। बाबाले मुरली चलाउँदा कुरा गर्नु हुन्न र। हो नजर पर्नु पर्छ। यो सबै कुरा त पूर्ण भइ नै हाल्छ।

अब त आबूसम्म लाइन लाग्नु छ। यति वृद्धि त गर्नु छ नि! वा सम्झन्छौ हामी थोरै राम्रो छौं। सेवाधारी सदा स्वयंको त्याग गरेर अरूको सेवामा हर्षित हुन्छन्। माताहरू त सेवाको अनुभवी छौ नि! आफ्नो निद्रा पनि त्याग गर्छन् र बच्चालाई गोदको झुलामा झुलाउँछन्। तिमीहरूद्वारा जुन वृद्धि हुन्छ, उनीहरूलाई पनि त भाग दिलाउँछौ नि। अच्छा!

२०७४ मंसिर २४ आइतबार १०-१२-२०१७ ओम् शान्ति “अव्यक्त बापदादा” रिभाइज ५-०४-८३ मधुबन
यसपटक त बापदादाले पनि सबै भारतका बच्चाहरूको गुनासो मेटाउनु भएको छ। जहाँसम्म लोनको शरीर
निमित्त बन्न सक्छ, यसपटक त गुनासो पूरा गरिरहेको छु। अच्छा!

सबै रूहानी स्नेहलाई, रूहानी मिलनलाई अनुभव गर्ने, जन्म देखि सर्व वरदानहरूले सम्पन्न अविनाशी श्रेष्ठ
भाग्यवान, यस्ता सदा महात्यागी, त्यागद्वारा भाग्य प्राप्त गर्ने, यस्ता पद्मापद्म भाग्यवान बच्चाहरूलाई,
चारैतर्फका स्नेहका चात्रक बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी
बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

अव्यक्त बापदादा रिभाइज ७-०४-८३

माताहरूप्रति अव्यक्त बापदादाको महावाक्य

आज विशेष निमित्त बनेका डबल सेवाधारी, बापदादाका स्नेही माताहरूलाई विशेष दुई शब्द सुनाइरहेको
छु, जुन बाबाको शिक्षाको उपहार सदैव साथमा राख।

एक सदा लौकिकमा अलौकिक स्मृति, सदा सेवाधारीको स्मृति। सदा ट्रष्टीपनको स्मृति। सबैप्रति आत्मिक
भावद्वारा शुभ कल्याणको भावना, श्रेष्ठ बनाउने शुभ भावना। जसरी अन्य आत्माहरूलाई सेवाको भावनाले
हेछौं, बोल्छौ, त्यस्तै निमित्त बनेका लौकिक परिवारका आत्माहरूलाई पनि सोही अनुसार चलाउँदै गर।
हदमा नआऊ। मेरो बच्चा, मेरो पति उनको पनि कल्याण होस्, सर्वको कल्याण होस्। यदि मेरोपन छ भने
आत्मिक दृष्टि, कल्याणको दृष्टि दिन सक्दैनौ। धेरैले बापदादाको अगाडि यही आशा राख्छन्— बच्चा
बद्लियोस्, पतिले साथ दिऊन्, घरका साथी बनून्। तर केवल ती आत्माहरूलाई आफ्नो सम्झेर यो आशा
किन राख्छौ! यस हदको पर्खालको कारण तिमी शुभ भावना वा कल्याणको शुभ इच्छा ती आत्माहरूसम्म
पुग्दैन। त्यसैले संकल्प राम्रो त हो तर साधन यथार्थ छैन भने रिजल्ट कसरी निस्कन्छ त्यसैले यो गुनासो
चलिरहन्छ। सदा बेहदको आत्मिक दृष्टि, भाइ-भाइको सम्बन्धको वृत्तिले कुनै पनि आत्माप्रति शुभ भावना
राख्नेको फल अवश्य प्राप्त हुन्छ त्यसैले पुरुषार्थ गर्न नथाक। धेरै मेहनत गरिसकेँ वा यो त कहिल्यै
बद्लिदैन— यस्तो निराश पनि नबन। निश्चयबुद्धि भएर, मेरोपनको सम्बन्धबाट न्यारा हुँदै अगाडि बढ्दै
जाऊ। कुनै-कुनै आत्माहरूलाई ईश्वरीय वर्सा लिनको लागि भक्तिको हिसाब चुक्ता हुन अलि समय लाग्छ।
त्यसैले धैर्य राखेर, साक्षीपनको स्थितिमा स्थित होऊ, निराश नबन। शान्ति र शक्तिको सहयोग
आत्माहरूलाई दिंदै गर। यस्तो स्थितिमा स्थित भएर लौकिकमा अलौकिक भावना राख्ने, डबल सेवाधारी
ट्रष्टी बच्चाहरूको महत्त्व धेरै ठूलो छ। आफ्नो महत्त्वलाई जान। अब दुई बोली के याद राख्छौ?

नष्टोमोहा, बेहद सम्बन्धको स्मृति स्वरूप र दोस्रो ‘बाबाको हुँ’ बाबा सदा साथी हुनुहुन्छ। बाबा सँग सर्व
सम्बन्ध निर्वाह गर्नु छ। यो त याद आउन सक्छ नि! केवल यही दुई कुरा विशेष याद राख। हरेकले यही
सम्झ—बापदादा हरेक शक्ति वा पाण्डव सँग यो व्यक्तिगत कुरा गरिरहनु भएको छ। सबैले सोच्छन्— मेरो
लागि व्यक्तिगत के छ। सभामा भएर पनि बापदादा सबै प्रवृत्तिवाला सँग विशेष प्राइभेट बोलिरहनु भएको
छ। पब्लिकमा पनि प्राइभेट बोलिरहनु भएको छ। बुझ्यौ! एक एक बच्चालाई एक अर्कोभन्दा धेरै प्यार
दिइरहनु भएको छ, त्यसैले त आउँछौ नि। प्यार मिलोस्, उपहार मिलोस्। यसले नै रिफ्रेश हुन्छौ नि।

प्यारको सागर हरेक स्नेही आत्मालाई स्नेहको खानी दिइरहनु भएको छ, जुन कहिल्यै पनि खाली नहोस्। अब केही छ बाँकी! मिल्नु, बोल्नु र लिनु। यही चाहन्छौ नि। अच्छा!

यस्ता सर्व हृदको सम्बन्धबाट न्यारा, सदा प्रभु प्यारका पात्र, नष्टोमोहा, विश्व कल्याणको स्मृति स्वरूप, सदा निश्चय बुद्धि विजयी, हलचलबाट पर अचल रहनेहरू, यस्ता श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पाटीहरू सँग- अलग-अलग ग्रुप सँग भेटघाट

१) सदा आफूलाई बाबाको साथी अनुभव गर्छौ? जसको साथी सर्वशक्तिमान् बाबा हुनुहुन्छ, उसलाई सदा सर्व प्राप्त छ। उसको सम्मुख कहिले पनि कुनै प्रकारको माया आउन सक्दैन। मायालाई बिदाई दिइसकेका छौ? कहिले मायालाई अतिथि सत्कार त गर्दैनौ? जो मायालाई बिदाई दिनेवाला छन् उनलाई बापदादाद्वारा हर कदममा बधाई मिल्छ। यदि अहिलेसम्म बिदाई दिएनौ भने बारम्बार चिल्लाउनु पर्नेछ- के गर्ने, कसरी गर्ने! त्यसैले सदा बिदाई दिनेवाला अनि बधाई पाउनेवाला- यस्ता भाग्यवान् आत्मा हौ। हर कदम बाबा साथमा हुनुहुन्छ भने बधाई पनि साथ छ। सदा यही स्मृतिमा बस- स्वयं भगवान् हामी आत्माहरूलाई बधाई दिनुहुन्छ। जे सोचेका थिएनौ, त्यो पायौ! बाबालाई पायौ सबै कुरा पायौ। सर्व प्राप्त स्वरूप भयौ। सदा यही भाग्यलाई याद गर।

२) सबै एक बाबाको स्नेहमा समाहित रहन्छौ? जस्तै सागरमा समाहित हुन्छन्, त्यस्तै बाबाको स्नेहमा सदा समाहित भएका छौ। जो सदा स्नेहमा समाहित रहन्छन्, उनलाई दुनियाँको कुनै पनि कुराको सुधबुध रहँदैन। स्नेहमा समाहित हुनाका कारण सबै कुराबाट सहज नै पर हुन्छन्। मेहनत गर्नु पर्दैन। भक्तहरूको लागि भन्छन्- यी त गुम भइरहन्छन् तर बच्चा त सदा प्रेममा डुबिरहन्छन्। उनीहरूलाई दुनियाँको स्मृति छैन। घर मेरो, बच्चा मेरो, यो चीज मेरो, यो मेरो-मेरो खतम। केवल एक बाबा मेरो, अरू सबै मेरो खतम। अरू मेरोले मैलो बनाइदिन्छ, एक बाबा मेरो भनेमा मैलापन समाप्त हुन जान्छ।

३) बाबालाई हरेक बच्चा अति प्यारा छन्। सबै अति श्रेष्ठ हौ। चाहे गरिब हौ, चाहे धनवान, चाहे पढे-लेखेका छौ, चाहे अनपढ, सबै एक अर्को भन्दा अधिक प्यारो छौ। बाबाको लागि सबै विशेष आत्माहरू हुन्। कुनचाहिँ विशेषता छ सबैमा? बाबालाई चिन्ने विशेषता छ, जुन ठूला ठूला ऋषि-मुनिले चिन्न सकेनन् त्यो तिमीले जान्यौ, पायौ। ती विचराले त नेती नेती भनेर गए। तिमीले सबै कुरा जान्यौ। त्यसैले बापदादा यस्ता विशेष आत्माहरूलाई हरदिन याद-प्यार दिनुहुन्छ। हरदिन मिलन मनाउनुहुन्छ। अमृतबेलाको समय खास बच्चाहरूको लागि हो। भक्तहरूको लाइन पछाडि, बच्चाहरूको पहिला। जुन विशेष आत्माहरू छन्, तिनीहरू सँग मिल्ने समय पनि अवश्य विशेष हुन्छ नि! त्यसैले सदा यस्तो विशेष आत्मा सम्झेर सदा खुशीमा उड्दै गर।

४) ब्राह्मण बच्चा आफ्नो बिमारीको दबाई स्वयं नै गर्न सक्छन्। खुशीको खुराक सेकेन्डमा असर गर्ने दबाई हो। जसरी उनीहरूले शक्तिशाली इन्जेक्शन लगाइदिए पछि चेन्ज हुन्छन्। यसैगरी ब्राह्मण स्वयं नै स्वयंलाई खुशीको गोली दिन्छन् वा खुशीको इन्जेक्शन लगाइदिन्छन्। यो त स्टक हरेकको पासमा छ नि! ज्ञानको

आधारमा शरीरलाई चलाउनु छ। ज्ञानको लाइट र माइट धेरै मदत दिन्छ। कुनै पनि बिमारी आएमा यो पनि बुद्धिलाई आराम दिने साधन हो। सूक्ष्मवतनमा अव्यक्त बापदादाको साथ दुई दिनको निमन्त्रणामा अष्ट लीला खेलनको लागि पुगिहाल फेरि कुनै डाक्टरको पनि जरूरत रहने छैन। जस्तै सुरुमा सन्देशीहरू जान्थे एक वा दुई दिन पनि वतनमा रहन्थे, त्यस्तै जेसुकै भए तापनि वतनमा आइहाल। बापदादा वतनमा सैर गराइरनु हुन्छ, भक्तहरूको पासमा लिएर जानुहुन्छ, लण्डन, अमेरिका घुमाइदिनु हुन्छ। विश्वको चक्र लगाइदिनु हुन्छ। त्यसैले कुनै पनि बिमारी आयो भने सम्झ वतनको निमन्त्रणा आएको छ, बिमारी आएको होइन।

प्रश्न:- सहजयोगी जीवनको विशेषता के हो?

उत्तर:- योगी जीवन अर्थात् सदा सुखमय जीवन। त्यसैले जो सहजयोगी छन् ती सदा सुखको झुलामा झुल्लेवाला हुन्छन्। जब सुखदाता बाबा नै आफ्नो भइसक्यो भने सुख नै सुख भयो नि। त्यसैले सुखको झुलामा झुल्दै गर। सुखदाता बाबा मिल्यो, सुखको जीवन बन्यो, सुखको संसार मिल्यो, यही योगी जीवनको विशेषता जसमा दुःखको नाम निशान छैन।

प्रश्न:- बुज्रुक र अनपढ बच्चाहरूलाई केको आधारमा सेवा गर्नु पर्छ?

उत्तर:- आफ्नो अनुभवको आधारमा। अनुभवको कहानी सबैलाई सुनाऊ। जसरी घरमा हजुरआमाले बच्चाहरूलाई कहानी सुनाउँछन्, यसैगरी तिमी पनि अनुभवको कहानी सुनाऊ— के मिल्यो, के पाएका छौं! यही सुनाउनु छ। यही सबैभन्दा ठूलो सेवा हो, जुन हरेकले गर्नु छ। याद र सेवामा नै सदा तत्पर होऊ, यही हो बाबा समान कर्तव्य।

वरदान:- ब्राह्मण जन्मको विशेषतालाई नेचुरल नेचर बनाउने सहज पुरुषार्थी भव

जसरी कसैको जन्म राजपरिवारमा होस्, तब बारम्बार स्मृतिमा ल्याउँछन्— म राजकुमार वा राजकुमारी हुँ। चाहे कर्म रुचिको कारण साधारण पनि हुन सक्छ तर आफ्नो जन्मको विशेषतालाई बिर्सिदैनन्। त्यस्तै ब्राह्मण जन्म नै विशेष जन्म हो, त्यसैले जन्म पनि श्रेष्ठ, धर्म पनि श्रेष्ठ र कर्म पनि श्रेष्ठ छ। यही श्रेष्ठता अर्थात् विशेषताको जीवन स्मृतिमा नेचुरल रहोस् तब सहज पुरुषार्थी बन्छौ। विशेष जीवन भएका आत्माहरूले कहिल्यै साधारण कर्म गर्न सक्दैनन्।

स्लोगन:- डबल लाइट रहनको लागि विघ्न-विनाशक बन।